

много гласове, ами тѣзи, които имъ били угодни, дори и съ най-малко гласове. Споредъ Вацова, въ Ломско това унищожено сѣвършено всички симпитии къмъ министерството. — Ломската реалка не върви напредъ. Горановъ, директорътъ спѣлъ до обѣдъ, учителитѣ били пълни съ недовѣрие единъ къмъ другъ, Мих. Георгиевъ правѣлъ интриги. — Вацовъ иска да замине за Виена да купи учебни пособия. — Петтимата офицери комисари днесъ сж назначени; това сж най-висши руски офицери: подполковникъ Котелниковъ, полковникъ Ремлингенъ, полковникъ Логеновъ, полковникъ Боборикинъ, майоръ Кашалински, разпредѣлени не по губернии, ами сѣвършено другояче, по географична схема.

2/14 май, сжбота. Съхне по малко, подиръ пладне пакъ буря. Славейковъ дойде у мене въ канцеларията. Приказвахме почти цѣлъ часъ по всевъзможни въпроси. Донесе нѣкакво писмо предадено му отъ евреитѣ. Сега най-много го занимаватъ диалектитѣ, личнитѣ и мѣстни имена. Развалени били диалектитѣ въ Македония, въ всѣки край нѣщо друго, особено въ Воденско и Битолско. Преводътъ на новия заветъ на архим. Павелъ съ грѣцки букви билъ допечатанъ, 4 коли, Славейковъ ималъ 1 екземпляръ, ала билъ изгорѣлъ въ Ески Заара, софийскиятъ диалектъ приличалъ на Щипския. Отъ Халкали до Пиротъ се срѣщали формитѣ: седоша, ходиша. Игритѣ Русаля въ Кукушъ преди години, мжжетъ съ мечове по кръстопжтищата; Русалино гробище и други *nomina topica*. Знае за римскитѣ *Rosalia* и за русалкитѣ, кукери (*nota bene* игри). Разпитвалъ стария несретникъ Пулевски за миацитѣ; дабор, каже, е албанска дума и означавала „на сборъ“, старото срѣдище на Дебъръ се наричало, каже, „Реховица“. Езикътъ на гагазитѣ билъ пѣленъ съ татарщини; коу вм. кьои и т. н. И въ обичаитѣ имало много татарско. Населението на Шуменско, Джумайско и т. н. говорѣло български като че ли превеждатъ отъ турски: дадохъ на тебе, вм. дадохъ ти: криво ми е и т. н. И „ходящицъ“ (Шуменско) била споредъ него турска синтактична форма. Сжщо и сургучитѣ имали много татарски елементи. Предложихъ му мѣсто-то съветникъ при министерството съ 6000 фр. Той отговори, че сега не иска. Времената били сериозни, той билъ старъ човѣкъ, би могълъ „да се увлѣче“, по-добре е да излѣзе вънъ отъ България, иска да отиде въ Цариградъ, тамъ живѣлъ 18 години, тамъ билъ екзархътъ (калоферецъ), ще можелъ да се сношава съ Македония и Одринско. Не знаа какво мисли: или знае, че ще получи заплата за два месеца (Вацовъ така предполага), та иска да види своитѣ стари „любовници“ въ Цариградъ, или го е страхъ отъ тероръ. На тръгване ми каза, че ще си помисли още. — Подиръ пладне посетихъ Thielau, стояхъ много дълго. Говорихме за положението. Още въ отсѣтствието на княза Еренротъ кроялъ своя планъ, още